

110 LET ESPERANTA V PARDUBICÍCH

1909-2019

KLUB ESPERANTISTŮ DOKTORA SCHULHOFA
SLAZ ZDRAVOTNĚ POSTIŽENÝCH ESPERANTISTŮ

„Na mnohotvárné závady a zmatky, jež vzcházejí z množství, nesnadností a nedokonalostí jazyků, nezbyvá léku platnějšího, než aby utvořen byl jazyk nový, všech známých již snazší, by mu bylo lze učit se beze ztráty času a věcí.“

J. A. Komenský 1641 Via lucis

A jazyk ten existuje; jest jednoduchý, snadný, ladný, jasný, způsobilý řeči a vyjádřiti může vše od několika slov cestujícího, jenž táže se na cestu, až po přejemnou myšlenku hlubokého myslitele.

Carlo Bourlet 1904

I přes dnešní neúctu k autoritám, či zpochybňování výroků autorit, nelze než s učitelem národů souhlasit. Nový jazyk byl vytvořen v roce 1887 polským lékařem L. L. Zamenhofem. Svítla naděje, že od doby „zmatení jazyků“ v Babylonu se lidé celého světa mohou opět dorozumět. Z této touhy se však stalo časem klišé. Především ve válečných letech a období totality lidé přestali věřit, že se to povede. Nejen že přestali věřit, ale přestali se o to opravdu snažit. Projevila se nadřazenost silnějších, jazyka silnějšího slabšímu.

MUDr. L. L. Zamenhof

Jiná situace je dnes. „Vzdorovitá“ mládež, která nerada přijímá vše, co je jí vnucováno, znovu našla esperanto jako prostředek k navazování kontaktů. Především prostřednictvím internetu. Při otevření hesla „esperanto“ zaplesá srdce každého esperantisty.

Pardubice se v dějinách esperantského hnutí objevují již v roce 1890, kdy zde František Lorenc (profesor, žijící později v Brazílii, rodák z vesničky Zbyslav na Čáslavsku) vydal první učebnici esperanta pro Čechy.

První esperantský klub v českých zemích byl založen v roce 1901 v Brně. Od roku 1902 byly v Praze kluby dva. Český spolek esperantský (Ĉeĥa Unio Esperantista), který sdružoval pouze kluby a spolky a Český svaz esperantský (Bohemia Asocio Esperantista) sdružující jednotlivce.

Esperantský kroužek v Pardubicích byl založen MUDr. Stanislavem Schulhofem v roce 1909, tedy právě před 110 lety. Tento fakt je dokladován svědectvím pozdější tajemnice klubu Antonie Vamberové v referátu předneseném na výroční schůzi klubu v roce 1922. Jiným důkazem pro toto tvrzení je reklama Unie Českých esperantistů v učebnici Eduarda Kühnla z roku 1909, kde je jako člen mj. uveden také Esperantský kroužek Pardubice. Rok založení (existenci esperantského kroužku v Pardubicích) dokazují též dobové pohlednice zasílané MUDr. Schulhofovi. Jinak byly zprávy o pardubickém esperantském hnutí do r. 1919 čerpány pouze z tisku, vlastní písemné dokumenty kroužku neexistují, protože byly zničeny za druhé světové války vybombardováním domku rodiny Schulhofových.

MUDr. Stanislav Schulhof

Mezi prvními průkopníky esperantského hnutí v Pardubicích byli již zmíněný MUDr. Schulhof, ing. Ludvík Berger - úředník cukrovaru v Dašicích, Anna Petrová, Jaroslav Hořeňovský - civilní geometr, student Pírkla, J. Košťál - učitel, Jan Doležal, Antonie Grossmanová, ing. Daniel, V. Poppe - řed. lihovaru, JUDr. Josef Fousek, M. Kroutilová a další. V roce 1913 bylo v Pardubicích již 100 esperantistů. Esperantský kroužek od svého založení pořádal každý rok kurzy esperanta ve školách i pro dospělé. Pro studenty a vojáky byly kurzy zdarma.

Esperantské kroužky i jednotlivci byli také v okolních městech a obcích, například v Holicích, Heřmanově Městci, Hradci Králové, Chrudimi, Jaroměři, Kuklenách, Kutné Hoře, Mikulovicích, Nasavrkách, Přelouči a Slatiňanech a pardubický klub s nimi udržoval čilé kontakty. Pardubický kroužek, resp. později klub, často organizoval setkání východočeských esperantistů. Například v roce 1913 se Kongresu Východočeských esperantistů zúčastnilo 120 osob, v roce 1920 padesát osob, v roce 1947 byla v Pardubicích první poválečná konference východočeských esperantistů.

Nejvýznamnějším z členů původního kroužku byl již zmiňovaný MUDr. Stanislav Schulhof. Narodil se v roce 1864 v Lipce u Trhové Kamenice, jako druhý syn obchodníka s vlasovými sítěmi. Rodina, která měla 10 dětí, se později odstěhovala do Ameriky. Stanislav zůstal ve vlasti spolu se starším bratrem Leopoldem, který se o něho postaral a nechal jej vystudovat medicínu. Z původního všeobecného lékařství Stanislav přešel na zubní specializaci a po vystřídání několika míst se usadil v Pardubicích. Byl to člověk velmi nadaný, vlastenec a lidumil. Kromě esperanta uměl francouzsky, čínsky, anglicky, německy a za války se začal učit turecky. Byl činný jako žurnalista, dramaturg, redaktor, spisovatel a básník.

Do dějin světové esperantské literatury se zapsal jako první lyrický básník sbírkami „Nadějí k beznaději“ (vydané v r. 1910), „Co život přinesl“ (1911) a „Podzimní květy“ (1912). Přeložil do esperanta verše našich předních básníků, vyšly ve sbírce „České granáty“ v roce 1920. V roce 1922, na 14. Světovém kongresu esperanta v Helsinkách, kde měl být MUDr. Schulhof delegátem Světového esperantského svazu za Čechy, byla jeho zhudebněná báseň „Kia stranga voĉo“ (Jaký to podivný hlas) zpívána sborově. Řada jeho prací se nezachovala, například divadelní hra „Věno“.

MUDr. Schulhof zemřel 18.srpna 1919 a má hrob na židovském hřbitově v Pardubicích vedle hrobu svého přítele JUDr. Vohryzka.

Pardubice zachovaly Schulhofovu památku pojmenováním ulice, v níž stával domek jeho rodiny.

V roce 1921 se konal v Praze Světový kongres esperanta. Povzbudil esperantské hnutí v Československu, tedy také i v Pardubicích. V tomto roce kroužek přijal statut vydaný Českým esperantským svazem a schválený Zemskou politickou správou a také nový název Esperantský klub dr. Schulhofa v Pardubicích.

Téhož roku byla vydána první česká a esperantská brožurka o Pardubicích a Kunětické hoře. Dochované dokumenty z II. valné hromady Esperantského klubu MUDr. Schulhofa, která se konala 22. února 1922, dokládají přijetí vlastních stanov klubu a jména členů nového výboru klubu. V Pardubicích se při svých cestách zastavovali také známí zahraniční esperantisté, například v roce 1925 byla „U Bílého koníčka“ uspořádána přednáška známého rumunského esperantisty s českými předky Andrea Cseha ze Sibiu, autora přímé vyučovací metody esperanta bez učebnic a bez použití národního jazyka. Touto metodou za první světové války a po ní vyučoval válečné zajatce v Rusku.

Na další straně je fotografie z roku 1924, při návštěvě ředitele pošt E. Guerra z Mexika, se podařilo identifikovat i několik členů nového výboru klubu: Lavička, Ega Kratochvílová (revizor), Horníková, J. Doležal (místopředseda), M. Kroutilová (jednatel), Zdeňka Schulhofová, R. Bloch, Vondrová (revizor), R. Veverková (knihovnick), E. Guerra, pí. Spilková.

Značnou aktivitu prokázal klub také během Státní výstavy tělovýchovy a sportu v roce 1931

v Pardubicích, kdy úzce spolupracoval s výstavním výborem a uspořádal během

výstavy dvoudenní esperantský program za účasti 150 osob včetně esperantistů z Německa, Holandska, Španělska a Litvy.

Za druhé světové války byl klub rozpuštěn a jeho činnost byla zakázána, neboť nacisté chtěli světu vnutit jako světový jazyk němčinu. Mnoho esperantistů, naštěstí nikoliv pardubických, pro jiný názor trpělo a umíralo v koncentračních táborech. Ihned po válce však byl klub obnoven. Spolupracoval s pardubickým rozhlasem, který vysílal kurz esperanta a později každý čtvrtek esperantskou čtvrthodinku. V roce 1947 Mezinárodní liga pro esperanto v poštovním a telegrafním styku a v dopravě přijala na návrh Esperantského klubu Pardubice provolání pro využití a

propagaci mezinárodního jazyka.

V roce 1951 byl klub zařazen do Podnikového klubu ROH ČSD - stanice Pardubice, od roku 1954 byl součástí Klubu ROH - RPA (elektrárenský rozvodný závod Pardubice).

V roce 1957 byl klub převeden do Osvěto-

Pardubičtí esperantisté v roce 1953

vé besedy 3 a v roce 1970 se činnost soustředila do Kulturního

domu Dukla. Pardubický klub navázal družební vztahy s esperantisty z Berlína – Lichtenbergu. Uspořádali mnoho vzájemných návštěv, byly pořádány esperantské bály, společenské, Mikulášské, Schulhofovy a Zamenhofovy večery s bohatým kulturním esperantským programem, společné vyjížděky a esperantské Silvestry.

V Pardubicích se pořádaly celostátní semináře funkcionářů, přípravy na letní esperantský tábor, svazové zkoušky z esperanta a v roce 1982 také 4. sjezd Českého esperantského svazu. Klub měl poměrně slušný počet členů, například v roce 1977 to bylo 59 dospělých. V letech 1975-78 nejstarší pardubický člen Jaroslav Pauk sestavil historii klubu od roku 1909 do 1979. Tehdy bylo málo fotografických dokumentů, ale značné množství obdivuhodně podrobných popisů klubové činnosti. Málakdo si umí představit, jaká to byla mravenčí práce přechíst ručně psané zápisy z pracovních sešitů a sestavit kroniku za 70 let činnosti. Další léta byla činnost již pravidelně zapisována do kronik. Vzhledem k bohaté činnosti má kronika již více než deset pokračování.

V roce 1979 oslavil Esperantský klub 70 let trvání. Z iniciativy EK Dukla byly oslavy spojeny s 1. setkáním Obránců míru a byla tak zahájena tradice mezinárodních mírových setkání, kterých se uskutečnilo celkem osm. Tato setkání měla velký ohlas v zahraničí, o čemž svědčí mnohé články v esperantském tisku a velká účast zahraničních esperantistů. Celkem se zúčastnilo 2750 osob, z toho 426 zahraničních hostů z Anglie, Belgie, Bulharska, Francie, Holandska, Jugoslávie, Kanady, Maďarska, obou německých států, Polska, Rakouska a tehdejšího Sovětského svazu.

Součástí každého mezinárodního setkání esperantistů byla také návštěva popraviště z doby okupace na Zámečku a zájezd do Ležáků, kde byly pokládány kytice k uctění památky obětí.

Esperantisté se v té době také kolektivně účastnili vzpomínkových pochodů do Ležáků a měli dokonce vlastní trasu pochodu z Vrbatova Kostelce.

Pro obě pietní místa, Ležáky a Zámeček, vypracovali členové klubu esperantskou verzi přednášky o tragických událostech, které připomínají. Z iniciativy belgických a pardubických esperantistů byla v roce 1984 uskutečněna výměna prstí ze Zámečku v Pardubicích a z Citadely v belgickém Liège. Výměny se osobně zúčastnil belgický konsul pan Gowaerts. Mezi nejaktivnější esperantisty tohoto období nesporně patří Milada Hemerková, Karel Franc, Ludmila a Miroslav Srbovi, Věra Froňková ...

V roce 1978 vznikl v Základní škole Studánka nový, původně dětský esperantský „Kroužek mezinárodního přátelství“,

z něhož se později stal i kroužek dospělých a přešel pod patronaci ZK Tesla Pardubice. Zaměřil se především na pořádání kurzů pro děti i pro dospělé, začátečníky i pokročilé. V roce 1982 se

práce s dětmi přesunula ještě na Základní školu v Polabinách. Kolektiv esperantských dětí, za mimořádné podpory rodičů, navázal přátelské styky s dětmi z německé Míšně a z maďarského Revfülopu, všechny kurzy vedla **Jarmila Rýznarová** (dříve Rybáčková). Docházelo k vzájemným návštěvám, jezdilo se na výlety například do Vysokých Tater a do dalších míst na esperantská setkání, kde dětská skupina vždy měla svá vystoupení.

Pěkné vzpomínky mají členové klubu také na tak zvané dopisové večery v letech 1982 až 1991. Prostřednictvím esperantských časopisů požádali esperantisty z celého světa, aby o sobě a své esperantské činnosti napsali, že oplátkou dostanou pozdrav z Pardubic. Došlo celkem 139 ohlasů z 26 zemí. Na večírcích byly všechny dopisy přečteny a členové se podle zájmu hlásili k zajištění odpovědi. V řadě případů tak vznikla mezinárodní korespondenční přátelství trvající mnoho let.

V roce 1991 převzal záštitu nad kroužkem Kulturní dům Dubina a byl přijat staronový název „Klub esperantistů dr. Schulhofa“. V předsálosti Závodního klubu Tesla v Hronovické ulici se uskutečnilo několik výstav o klubové činnosti. Od roku 1986 je každoročně vyvrcholením činnosti klubu Esperantský den, setkání esperantistů otevřené i veřejnosti.

Velkou zásluhu má klub i na reinstalaci a znovuoživení pamětní desky L. L. Zamenhofovi ve Františkových Lázních. Na setkání esperantistů ve Štýrském Hradci (něm. Graz) v roce

1913 dokázal předseda františkolázeňského klubu Jacob Hechtl přesvědčit přítomné, aby se IV. Všerakouský kongres konal ve Františkových Lázních. Hechtl se také stal hlavním iniciátorem zhotovení a postavení pomníku na počest zakladatele esperantského hnutí doktora L. L. Zamenhofa ve Františkových Lázních. Díky sochaři Wilfertovi, byl pomník umělecky zdařilou ozdobou lázní. Jeho ztvárnění nového pomníku a naprosto jiné zpracování dosud neuchopeného tématu vyvolalo

úžas. Pomník tvořilo pět ženských postav, které jako symboly světadílů propojovaly zeměkouli květinovými girlandami. Z mohutné základny podstavce o průměru tří metrů vytvářely hranaté čtyři metry vysoké sloupy meziprostor pro umístění desek. V horní části podstavce byla v každém z nich umístěná pěticípá zelená hvězda, která se stala od roku 1905 oficiálním znakem esperantského hnutí. Na přední části byla bronzová deska s reliéfem zakladatele esperantského hnutí, na zadní straně pak desky se jmény dárců, kteří na pomník přispěli větší částkou.

Nádherné počasí svatodušních svátků roku 1914 pak již jen zvýraznilo zdařilý průběh třidenního kongresu ve Františkových Lázních, jehož vrcholem se stalo odhalení v lázeňském parku u jezírka v neděli 31. května 1914.

Díky pomníku se jméno lázní začalo objevovat ve všech významných novinách. Potvrdilo se, že tak dobrou a působivou reklamu lázní zatím nikdo nedokázal udělat. Důležitým poselstvím kongresu se stala i slova prof. Augusta Pittela z Prahy, že ve Františkových Lázních se ve svornosti sešli a porozuměli si Češi a Němci.

Pomník však zdobil lázeňský park pouze do října 1939, kdy byl nacisty demolován a kdy bylo oznámeno, že město odevzdává pro zbrojní rezervy bronzový reliéf a dvě bronzové tabule o váze 19,80 kg z pomníku.

52 let se nikdo neujal ani malého pomníčku, až v roce 1991 instaloval předseda sekce invalidů při Českém esperantském svazu **Josef Vaněček** na místě zlikvidovaného pomníku pamětní kámen s deskou a tabulkou autorovi mezinárodního jazyka esperanto MUDr. L. L.

Zamenhofovi. Na prvním mezinárodním kongresu osamostatnělého Svazu zdravotně postižených esperantistů (=SZPE, esperantem Asocio de Esperantistoj Handikapuloj, dále jen AEH) v červenci 1992 byl pamětní kámen oficiálně odhalen. Ale radost z nového památníku netrvala dlouho. V roce 1994 mladý opilý vandal rozbil tabuli. Při druhém kongresu AEH v Kladně v r. 1994 při zájezdu do Františkových Lázní byla instalovaná nová tabule za finanční pomoci Svazu zdravotně postižených esperantistů, Českého svazu esperantistů a pomocí zahraničních sponzorů.

V dalším roce byla tabule z pamětního kamene vhozena do blízkého jezírka, naštěstí se však nerozbila a Městský úřad ji sám dal znovu připevnit na kámen.

V té době byl nápis na tabuli uveden jen v esperantu a my jsme byli informováni, že lázeňští hosté, kteří se často zastavují u památníku, přemýšlejí, v jakém jazyku je text napsán.

Proto když to finanční situace dovolila, přidalo AEH na kámen ještě menší tabulku (v roce 1999) s českým vysvětlením.

Navázání přátelských vztahů s esperantisty v německém

Weidenu v roce 1987 otevřelo cestu k vzájemným návštěvám (tehdy ještě na víza). Skupinka dětí, které se učily esperanto, poprvé vyjela za hranice.

Všichni mohli využít a ověřit si své znalosti v prostředí, kde nemohli užít jazyk mateřský.

V roce 1993 klub zajišťoval organizaci a veškerý doprovodný program desetidenního mezinárodního setkání s pedagogickým

seminářem pod záštitou Mezinárodní organizace pro moderní výchovu Freinetovou metodou – „ICEM“, jejímž jednacím jazykem je esperanto. Zúčastnilo se 52 zahraničních hostů z devíti zemí. V rámci programu se uskutečnilo několik zájezdů po Východních Čechách, kulturní odpoledne s vystoupením folklorního souboru Karmazín apod. Následující rok pak francouzští a holandské účastníci pozvali členy klubu na třítydenní putovní návštěvu.

Od roku 1995 klub úzce spolupracoval se Svazem AEH. Obě organizace, klub a Svaz, společně pořádaly Esperantské dny, spolupracovaly při organizování zájezdů, například do Varšavy, kde navštívily výstavu „Od Komenského k Zamenhofovi“ a na hřbitově uctily památku tvůrce esperanta Ludvíka Lazara Zamenhova. Společně připravily a vydaly zejména Schulhofovy dosud nezveřejněné české básně „Sardinky“, brožurku „Život a dílo doktora Schulhova“ v češtině i v esperantu, překlad sbírky básní Františka Hrubína „Mánesův orloj“, a Karla Tomana

„Měsíce“, sbírku her v esperantu, obrazové slovníčky v sešitovém vydání a další.

Jednou měsíčně byly pro členy AEH pořádány v klubovnách kroužků v Praze, Přelouči a Pardubicích jazykové semináře. Účastníci rádi přijížděli do Pardubic. Zvláště, bylo-li pěkné počasí, kdy bylo příjemné posedět i na zahradě. Zde je jen malá skupinka. Zastoupena jsou města Česká Lípa, Zruč n/S., Mníšek pod Brdy, Praha a Lysá n/L.

Členové klubu převzali hlavní funkce v AEH, zejména Jarmila Rýznarová k funkci předsedkyně klubu převzala ještě funkci předsedkyně Svazu a redigování periodik po zesnulém zakladateli AEH Josefu Vaněčkovi. Tisk a rozesílání svazového měsíčníku Informilo a ústředí AEH přešlo do Pardubic. Klub spolupracuje také s jinými spolky v Pardubicích, zejména s Klubem přátel Pardubicka.

Také se skupina členů klubu zúčastnila 81. světového kongresu esperanta v Praze v roce 1996, na kterém bylo více než 3000 esperantistů z celého světa.

V roce 1998 byl zorganizován desetidenní autobusový zájezd na světový kongres do Montpelliéru v jižní Francii pro espe-

rantisty z celé ČR. Aby zájezd byl pro naše esperantisty co nejlevnější, pořizovali jsme vše vlastními silami kromě dopravy, ubytování a kongresových jednání. Vydali jsme informace o historii jednotlivých pamětihodností.

Členská základna klubu esperantistů již bohužel nebyla zdaleka tak široká jako bývala. Ani tak se však klub nevzdal pořádání kurzů esperanta pro pardubické zájemce, dodnes každé pondělí jsou konverzační schůzky. Na nich také redigujeme překlady různých brožur pamětihodností či zajímavostí nejen našeho kraje. Byli jsme také požádáni o překlad brožurky „Svatý Jan pod Skalou“, kterého se ujal **Pavel Nechvíle**. (www.svatyjan.cz).

Nejméně dvakrát ročně vycházely informace pro členy klubu, které byly zasílány také již neaktivním členům.

Začátkem roku 2000 se spojil Klub esperantistů doktora Schulhofa s Esperantským kroužkem Obránců míru při KD Dukla Pardubice, protože zázemí dukelského kroužku v tamním kulturním domě přestalo existovat a vedoucí kroužku se pro své zdravotní problémy nemohli dál věnovat esperantské činnosti. Musely být vystěhovány skříně s esperantským materiálem a velká knihovna. Azyl byl nalezen v domě Jarmily Rýznarové Na Okrouhlíku, kde se pardubičtí esperantisté klubu dr. Schulhofa pravidelně scházejí. Různé další dokumenty, časopisy, letáky a pod. byly předány do muzea v České Třebové.

V lednu 2000 zažili pardubičtí esperantisté neobvyklou návštěvu francouzské rodiny, která během šesti let chtěla poznat Evropu jinak než ostatní.

Vyprávění o putování rodiny osmi zeměmi severní Evropy, provázené promítáním diapoitivů, posluchačům až bralo dech.

Že majitel zahradnického podniku a zvěrolékařka s malou dcerkou prodají byt, auto, opustí starý dům a rodiče, koupí koníka a malé obydlí na kolech (maringotku) a vydají se projet celou Evropu, se nám zdálo nemožné. Když přijeli k nám, byla jejich roztomilá dcerka Lola tříletá.

Zimní období toho roku

cestovatelé prožili v naší republice a jejich malá Lola se za měsíc v mateřské školce s námi dobře dorozuměla česky i esperantem. A tak obývací pokoj Jarmily byl plný spokojených diváků, a

když nestačily židle, sedělo se na polštářích na koberci.

Rok 2000 byl plný příjemných zážitků. Snad nejvíc jich měli tři členové pardubického klubu, kteří autem během 25 dní objeli francouzské pobřeží Normandie, Bretaně a kolem zámků na Loire se vrátili zpět. Přenocovali v 16 rodinách esperantistů a ujeli přes 5000 kilometrů. Na vlastní kůži vyzkoušeli, jak báječná je možnost využití služeb organizace „Pasporta servo“ (tj. hostitelská bezplatná síť – služba pouze pro esperantisty). V každoročně vydávané ročence je uváděno přibližně 1320 adres v 92 zemích.

Rokem 2001 začalo nové století i tisíciletí. Bude se esperantu lépe dařit? Tento rok byl vyhlášen rokem jazyků. Začátek roku však začal smutnou zprávou. Milada Hemerková, dlouholetá esperantská funkcionářka a organizátorka známých

mezinárodních mírových setkání zemřela ve svých nedožitých sedmdesáti šesti letech.

V srpnu 2001 členové klubu ve spolupráci s AEH uspořádali autokarový zájezd pro zájemce z celé republiky na 86. světový kongres UEA do chorvatského Záhřebu.

Pardubická výprava v Záhřebu

V listopadu téhož roku začal E-Klub i AEH používat internet, což umožnilo daleko čilejší kontakty s esperantskými institucemi i jednotlivými esperantisty. Přineslo to však i velký příliv korespondence a nových zpráv pro svaz. A jelikož každý začátek je těžký (zvláště pro starší osobu), velkou pomoc v této moderní technice měla předsedkyně svazu Jarmila Rýznarová ve svém vnukovi Jirkovi.

V roce 2002 byl významnou událostí IV. mezinárodní kongres svazu AEH v penzionu Sola fide v Janských Lázních. Celý týden využívalo 65 esperantistů z 26 míst České republiky a z dalších šesti států libozvučný mezinárodní

jazyk nejen při přednáškách, schůzích, ale i při výletech a zábavných večerech, kdy písničky v češtině i v esperantu zněly celým penzionem.

V Krajské knihovně byla připravena výstava o esperantu a o celé činnosti. Výstava byla otevřena po celý měsíc listopad. V následujícím roce putovala do Žďáru nad Sázavou, kde byla dva měsíce instalovaná v Městském divadle.

Rok 2003 byl prohlášen „Evropským rokem zdravotně postižených“. Organizace AEH byla oslovena pracovníkem Bruselského komunikačního centra a UEA v Holandsku, aby s nimi společně vypracovali deklaraci u příležitosti této akce evropského významu. Prohlášení byla vypracována a v českém překladu poslána do 10 českých periodik. V tomto roce došlo při výroční schůzi ke změně předsedy pardubického klubu, do čela klubu byla zvolena **Mirka Kosnarová**.

14. Esperantský den členové uspořádali tentokrát po třech letech, dne 20. září 2003 v KD Dubina. Zúčastnilo se ho 56 esperantistů ze 24 míst republiky. Na něm byla též prezentována ukázka z tvorby velkého esperantského slovníku na internetu, který už devět let zpracovával místopředseda EK a AEH ing. Josef Hron. Slovník tehdy obsahoval 195 000 slov a lze ho najít a použít na internetové adrese (www.esperanto.wz.cz) .

Naše a nám podobné organizace nemají peníze na velkou propagaci. Musíme se tedy snažit alespoň maličkými akcemi probouzet u veřejnosti zájem o esperanto. Po dobu 15 let jsme měli možnost využívat k propagaci velkou výlohu obchodu Filatelie v Machoňově

pasáži v centru Pardubic. Po výpovědi kvůli rekonstrukci jsme jen těžko nacházeli další vhodné místo k propagaci.

Podařilo se až po půl roce. Na Skřivánku na hlavní třídě nám byla zatím levně pronajata část výkladní skříně vedle řeznictví. Ale ne na dlouho. Nakonec jsme koupili vlastní propagační skříňku, kterou jsme po delším čekání směli instalovat na hlavní třídě Míru na prodejně Hrubý. O skříňku vzorně pečuje předsedkyně klubu Mirka Kosnarová a pravidelně obnovuje materiál Esp. klubu i AEH.

Pro rok 2004 vedení EK a AEH připravilo Mezinárodní setkání a 15. Esperantský den. Vždyť esperantský klub v té době existoval již 95 let a tak si všichni připomněli také 140. výročí narození zakladatele klubu doktora Schulhofa. Setkání se konalo v areálu SOU a SŠ stavební v Rybitví za účasti 65 českých, čtyř německých, tří polských a jednoho francouzského esperantisty. Setkání pozdravil i primátor Pardubic. Bylo distribuováno druhé vydání brožury „Život a dílo doktora Schulhofa“ v českém jazyce i v esperantu. Jarmila Rýznarová k tomuto výročí sestavila a pro videofilm připravila souhrn dosavadních událostí z esperantského života v Pardubicích.

V roce 2005 obětavý člen klubu ing. Hron opět zorganizoval zájezd na kongres UEA, tentokrát do litevského Vilniusu. A byl to již 90.

celosvětový kongres v pořadí. Účastníci si přivezli množství zážitků, nejen z kongresu samého. Během cesty navštívili mnohá zajímavá

místa, např. horu křížů a vodní zámek Trakai.

Nedaleko od Pardubic, v obci Ráby, v duchu „perníkových“ tradic města, vzniklo muzeum perníku s názvem Perníkové hejtmanství. K exponátům patří i Pohádka o perníkové chaloupce vydaná v mnoha jazycích. V esperantu pohádka není? O letních prázdninách 2006 ji přeložil pražský esperantista Jiří Patera, ilustrace brožurky zhotovila členka AEH Zdenka Novotná, obal a úpravu zpracovali pardubičtí členové. A tak od září je mezi cizojazyčnými verzemi i pohádka v esperantu.

V září byla navázána spolupráce s „Radio-aktiva Uruguay“. Internetová radiostanice zahajovala svá každodenní vysílání a žádala esperantisty v celém světě o příspěvky jak psané, tak přímo mluvené do jejich rádia. S tím do té doby nebyly u nás žádné zkušenosti, naši členové váhali, jakým stylem se s radiostanicí kontaktovat.

Nakonec zvítězila zvědavost J. Rýznarové, která spolupráci navázala. Přibližně každý druhý měsíc poslala nebo za pomoci několika členů přímo nahrála relaci a tak se ve vysílání v Uruguay objevily informace o Pardubicích, o životě a zvycích našeho kraje i o Svazu zdravotně postižených esperantistů, který je jediným v Evropě.

V průběhu mezinárodního kongresu svazu AEH v květnu 2007 jsme slyšeli zdravici našemu kongresu přímo z radia Uruguay.

Na 91. kongres UEA v italské Florencii v roce 2006 odjela tentokrát pouze **Ludmila Srbová** s vnukem a Jiří Kosnar.

Zájezd pořádali jihočeští esperantisté. O své

zážitky se však Ludmila se všemi podělila na besedě a v časopise Informilo.

Hlavní událostí roku 2007 byl pátý kongres Svazu zdravotně postižených esperantistů (30.5. – 4.6.) na břehu přehradního jezera Seč v Juniorcentru. Kongresová jednání zpestřovaly vycházky do okolí přehrady, výlet na zámek Žleby, přehrady Pařížov a Křižanovice. Účastníci navštívili pietní místo Le-

žáky a v muzeu zhlédli expozici „Keltské osídlení u obce Nasavrky“. Informace o kongresu se objevila i ve vysílání České televize.

Ze Svazu AEH se v tomtéž roce stává na základě zákona občanské

sdužení: na kongresu byl zvolen nový výbor Svazu: předseda Pavel Nechvíle, místopředseda Ludmila Srbová, jednatel Jarmila Rýznarová, finanční hospodář Ing. Josef Hron; členové: Jindra Drahotová, Jana Křížková, Josef Filip, Mirka a Jiří Kosnarovi, ing. Josef Krob, Zd. Novotná, Pavol Petrik. Revizní komise: Lenka Angelová, Dana Hricková a Adolf Veselý.

V dubnu 2008 byl uspořádán již 26. jazykový seminář ve Skokovech. Konají se každoročně na jaře a na podzim, což představuje 13 let obětavé práce organizátorů a lektorů, zejména Jindřišky Drahotové z Mladé Boleslavi. Členové si velmi oblíbili prostředí malého penzionu Espero v Českém ráji a jeho původního majitele, člena AEH, MUDr. Josefa Hradila.

*Malebné prostredie prehrady Pařížov
na řece Doubravě*

Nepřehlédnutelná je i celoroční činnost informační a vzdělávací. Již 24 let, vždy v první třetině každého měsíce, je sestaven a odeslán měsíčník *Informilo* a začátkem každého čtvrtletí kulturně zábavná příloha *Antaŭen*. Jsou psány jen v esperantu a čteny 170 esperantisty v České republice a čtyřiceti dalšími v 19 zemích světa.

*Část účastníků jazykového semináře
ve Skokovech 2008*

To představuje tisíce vlastních článků, překladů i článků převzatých z českých novin i mezinárodních časopisů. Vše je nutno dobře přeložit, gramaticky opravit, ještě pro jistotu poslat ke korektuře, protože více lidí více vidí, nakopírovat, poskládat, vložit do obálek s nalepenými adresami. To vše se „vyrábí“ v soukromém bytě Na Okrouhlíku, v takzvané redakci *Informila*, hlavně zásluhou J. Rýznarové, L. Srbové a J. Kosnara.

Začala příprava důstojných oslav „100 let esperanta v Pardubicích“.

Máme co slavit? Nemí esperanto stále jen Popelkou mezi ostatními jazyky? Vždyť už více roků nevyvěšujeme propagační plakáty o zahájení začátečnických či pokročilých kurzů jako v dřívějších letech, nerozmnožujeme učební texty, nepřesvědčujeme ty nevěřící, že esperanto ještě žije. Nemí tak dávno,

kdy jsme si stěžovali, že esperanto stárne, že mládež se o esperanto nezajímá, že se horlivě snaží učit hlavně angličtinu...

Jaký to nastal obrat? Co je toho příčinou? Internet!!! Esperanto je nyní jazyk plně se rozvíjející aktivním celosvětovým společenstvím, které víc a víc užívá internet jako svůj hlavní komunikační prostředek pro přátelství i pro obchod. Existuje množství esperantistů v Evropě, ale hlavně v zemích vzdálených jako Čína, Brazílie, Rusko, Amerika, Japonsko, Irán a nově i Afrika.

Esperanto je svobodně používáno těmi, jež ovládají internet pomocí desítek programů. Wikipedia, Google, Libera folio, ICQ, IRC a PalTalk, Ipernity, Skype, mají víc než statisíce návštěvníků měsíčně a návštěvníci čtených internetových stránek se už počítají na miliony.

Mládež, jak již bylo zmíněno, v dnešní době nemá zájem chodit do kurzů, dnes jsou jiné možnosti. Výuka na internetu je zábavnější hlavně pro mladé, kteří se začali učit pracovat na počítačích již v základní škole, a my starší se jen dívíme a obdivujeme tisíce mladých uživatelů esperanta, kteří se učí jazyky přímo na internetu.

A tak po mnoha letech stagnace se dnes esperanto vrací k rychlejšímu rozšiřování. Kupříkladu jen program Ĝangalo.com otevřel v internetu cestu k profesním službám v jazyce esperanto. Portál je denně aktualizován se stručným sdělením

z celého světa, články, videa, bloky, videohry, fotobloky, seznamky, atd., vše v jazyku esperanto.

V srpnu 2008 se zdravotně postižení esperantisté významně zasadili o dar základního kamene

pro Národní knihovnu, at' už bude stát kdekoli. Iniciátorem byl ing. Viktor Dvořák, autorem byl člen **Zdeněk Myslivec**.

Nová národní knihovna však dosud nestojí, model se mnoha lidem nelíbí, autor projektu mezitím zemřel, tak uvidíme...

Byl tedy navázán další kontakt s Ligou dobré vůle v Brazílii, s Uruguajským radiem „Radio aktiva“. Nejméně dva roky se dařilo rozvíjet s nimi komunikaci a propagovat naši zemičku v Brazílii.

V lednu 2009 jsme v naší klubovně Na Okrouhlíku měli zajímavý seminář. Nebyl jazykový, ale učili jsme se pod vedením Pavly Dvořákové z Písku pracovat na počítačích pro Wikipedii. Bohužel není vidět na fotografii, že nás bylo 11 a na pěti počítačích jsme se snažili být soustředění, pilní, učili jsme se jak

hledat, tvořit a vkládat překlady do Wikipedie, ale nakonec měl nejvíce odvahy věnovat se tomu v praxi jen náš pokladník Josef Hron. Sepsal v esperantu články o více než 300

městech, obcích a vesničkách z Pardubického kraje a také překládal mnoho legend z řeckého bájesloví.

Koncem března byla otevřena nová výstava v esp. muzeu ve Svitavách, která ukázala bohatou čtyřicetiletou činnost ČESu a ostatních klubů. Byli jsme také požádáni o spolupráci a tak jsme naskenovali kolem 100 fotografií z kronik a psali k nim komentáře.

1. května 2009 hostoval francouzský pěvecký soubor v Hradci Králové. Byl mezi nimi jediný esperantista, který toužil ostatním

ukázat přátelství mezi esperantisty. V Hradci však nikoho nesehnal, a tak pomocí Pasporta servo přišel dopis do našeho klubu. Z celého klubu přijela do Hradce jen J. Rýznarová, právě na generální zkoušku souboru. Podle esp. vlaječky se na dálku poznali a o přestávce v kavárně na náměstí se seznámili. Ostatní členové souboru se ptali, jak se dlouho známe, a nemohli pochopit, že se vidíme poprvé. A tak jsme odpovídali na množství otázek o esperantu, které Vincent překládal do francouzštiny.

Začátkem července u příležitosti stého výročí založení pardubického klubu jsme uspořádali 4denní mezinárodní slavnostní setkání se vzpomínkou na zakladatele MUDr. Schulhofa, rozhovor s redaktorkou pardubického rozhlasu a článek v novinách, výstavu v galerii Krajské knihovny, brožurku v češtině i v esperantu a amatérské video o činnosti za uplynulých 100 let.

Před koncem července 2009 k nám přijela návštěva dvou studentů z univerzity v Amsterdamu, po skončení mládežnického kongresu v Liberci, Belgičan a Afghánec.

Ukázali jsme jim Kunětickou horu a lázně Bohdaneč. Navařili jsme jim, aniž bychom tušili, že Belgičan má bezlepkovou dietu a měl jen svoje jídlo (ovoce a zeleninu) a Afghánec byl muslim a my mu museli tvrdit, že v jídle není nic z vepřového masa. Jinak hoši byli velmi milí. Teprve na oběd z kuřecího masa si mohli pochutnat a mne nenechali umýt nádobí a sami se pustili do práce.

V tom roce jsme ještě organizovali zájezd pro všechny esperantské zájemce na 94. světový kongres esperanta do polského Bialystoku od 25. 7. do 1. 8. 2009.

Zájezd vedl Josef Hron. Účastníci poznali také okolí Bialystoku: město Reszel v bývalém Prusku, rekreační městečko Mikolajki, Supraśl s pravoslavným klášterem a dvěma kostely, Hajnow-

ku s moderní ortodoxní katedrálou.

V dubnu 2010 během třicátého jazykového semináře ve Skokovech byl úspěšně promítnut videofilm o všech 30 seminářích, které úspěšně zavedl Josef Vaněček na popud doktora Josefa Hradila v r. 1994. Po smrti J. Vaněčka se ujala vedení semináře Jarmila Rýznarová a později **Jindřiška Drahotová**, která vede seminář stále 2x ročně, i když s menším počtem účastníků než zpočátku.

Ze zdravotních důvodů proběhla výměna předsedy AEH, do čela byla zvolena **Lenka Angelová**.

Sestavili jsme a vydali ke stému výročí brožurku v češtině i v esperantu „100 let esperanta v Pardubicích“, dále „Průvodce Pardubicemi“, který byl natočen i jako internetová prezentace v esperantském překladu.

Vždy po dvou až třech letech pořádáme Esperantský den, v r.

2011 se konal již po 17té. Pokaždé se koná v jiných místech Pardubicka. V tom roce jsme též zorganizovali první jazykový seminář na soukromé lesní chatě v Jevanech u Prahy, což se velmi líbilo 14ti účastníkům z různých míst ČR, též

hostovi z Bulharska, včetně opékání špekáčků při táboráku. I v následujících letech jsme tam užili krásný den v dobrém počasí.

Společně jsme začali pracovat na esp. Wikipedii, snažíme se tam dávat články o všech významných obcích a městech našeho kraje, o jejich historii a o stavebních památkách, nejvíc však Josef Hron, který jak již bylo zmíněno, stále pracuje na internetovém esperantsko-českém slovníku, který obsahuje už víc než 300 tisíc výrazů.

V r. 2011 jsme nechali vyrobit a odhalili jsme pamětní desku dr. Jos. Hradilovi na penzionu ve Skokovech, kam 2x ročně stále jezdí naši členové. Autorem desky byl opět člen AEH Zdeněk Myslivec.

V r. 2012 členové klubu pozvali skupinu českých mládežníků spolu s pěti cizinci: Polkou, Maďarkou, Švédem a dvěma Němci. Byli objednáni na prohlídku stájí ve Starých

Ždánicích a když jim byla nabídnuta projížďka na koních, nejdřív odmítli, protože nikdy na koni neseseděli. Ale když první dostal odvalu, najednou ostatní ji také dostali a pak byli všichni projížďkou nadšeni. Ze stájí přijeli zmrzlí do naší klubovny a nikdo nepohrdnul horkým čajem nebo kávou a něčím k zakousnutí. A my byli potěšeni, jak naše mládež výborně esperantem komunikuje.

Ve dnech 13. – 16. 9. 2012 jsme organizovali 6. kongres AEH ve Štířím Dole u Krucemburku. Kromě zasedání jsme poznávali okolí Žďáru nad Sázavou, obdivovali vyřezávané sochy na českomoravském pomezí apod. Jen závěr kongresu se trochu pokazil, když

většinu účastníků poslední den napadl nějaký střevní virus.

Z jídla to určitě nebylo, naopak vše bylo výborné a všem chutnalo. V kronice je mnoho fotografického materiálu.

V červnu 2013 jsme organizovali víkendový autobusový zájezd do německého města Herzbergu am Harz. Jsou tam velmi aktivní esperantisté a městská samospráva jejich činnost podporuje, např. všechny turistické informace jsou dvojjazyčné, v němčině a v esperantu, památník připomíná zakladatele

Ludvíka Lazara Zamenhofa. Německý esperantský svaz ve městě provozuje vzdělávací centrum apod. Proto má město ve svém názvu od r. 2006

přídomek „Esperantské město“. Navštívili jsme také města Drážďany a Lipsko. Fotky jsou v kronice.

V únoru 2014 byl vydán životopis Františka Vladimíra Lorence, českého jazykového genia, který znal 104 jazyků, což se všem zdá nemožné. Ale snad 10 let J. Rýznarová postupně sbírala materiály, většinou psané v esperantu, veškeré články, které se jí dostaly do ruky, ptala se českých známých, zda vědí, kdo byl Fr. Vl. Lorenc – odpověď bývala negativní a esperantisté většinou odvětili, že vědí jen, že napsal českou učebnici, že to našli v seznamu českých esperantistů.

Postupně ale získávala dostatek materiálu na českou brožurku. Sice věděla, že by bylo vhodnější větší ucelené dílo, nalézt další materiály, znát Lorencovy politické a filozofické názory, zjistit, zda žijí nějací jeho příbuzní, ale J. Rýznarová nechtěla dál čekat pro své zdravotní problémy, že by práci za ni nikdo nedokončil.

Brožurku poskytla politikům v Pardubicích, v parlamentu, zdejším známým lékařům, prostě neesperantistům jako propagaci esperanta. Dostalo se jí příznivého ohlasu. Dokonce má písemné poděkování od premiéra Andreje Babiše.

14. 6. 2014 uspořádal esperantský klub celorepublikové setkání jako 18. Esperantský den, kdy do programu přispěl i pěvecký soubor Návrat a sál v Kosatci praskal ve švech.

Začátkem roku 2015 Lenka Angelová měla plno práce s posledními přípravami na autokarový zájezd do severofrancouzského města Lille.

Jubilejní **100.** UEA kongres se konal ve dnech 25. 7. — 1. 8.

2015. Celkem se ho zúčastnilo 2700 esperantistů z 82 zemí celého světa. Česká výprava navštívila i několik belgických měst. V kronice je celá reportáž zájezdu.

19. Esperantského dne klubu doktora Schulhofa se zúčastnilo na 50 esperantistů z mnoha míst naší republiky.

Nová kavárna pardubického zámku byla svědkem setkání dne 4. 6. 2016. Přijela i herečka Stanislava Hošková z Dobříše a předvedla nám postavu Elišky Pomořanské, manželky Karla IV.

Další velkou akcí, kterou navštívilo soukromě 7 našich členů, byl 101. UK ve slovenské Nitře ve dnech 23. – 30. 7. 2016.

Tento kongres byl všemi nejvíc chválen, jak pro výbornou organizaci, tak pro zajímavé pořady (celková fotografie pomocí dronů

zorganizovaná do písmen UEA, průvod městem, folklorní tance a výuka tance na náměstí za účasti 86 tanečních párů...)

Poslední 2 větší odstavce z Přehledu činnosti za rok 2016 se týkají velkého internetového slovníku a prací Josefa Hrona na esperantské Wikipedii. Uveřejňujeme podrobně jeho řádky:

„Pracoval jsem více let na Velkém slovníku esperantsko-českém. Před dvěma lety (v r.2014) byla na internetu zveřejněna již 10. verze s více než 300.000 slov. Je to zřejmě největší esperantský slovník do a z národního jazyka na světě. Oproti předchozím verzím je slovník obohacen nejenom o další desítky tisíc slov, ale zejména o četné vysvětlivky a poznámky objasňující význam mnoha cizích slov tak, aby nebylo nutné se při překladech zdržovat s vyhledáváním významu v jiných zdrojích“.

Nově byl jako součást GVEČ (Granda Vortaro Esperanto-Ĉeĥa) zařazen česko-esperantský slovník obdobného rozsahu, jak je v esperantsko-české části.

Pozornost v uplynulém roce **Josef Hron** věnoval také esperantské Wikipedii. Byla zaměřena zejména na články z řecké a římské mytologie. Protože články z této tematiky jsou v české Wikipedii vesměs velmi kvalitní, měl práci usnadněnou tak, že se do značné míry jednalo o překlady z češtiny do esperanta. Celkem je v esperantské Wikipedii cca 400 článků z této tematiky, z nichž asi 80% (320 stránek) zpracoval, přeložil nebo dokonpletoval J. Hron.

WIKIPEDIA
The Free Encyclopedia

7. kongres AEH se konal v dubnu 2017 v Hodoníně u Kunštátu. Sešlo se nás 59 včetně několika zahraničních esperantistů. Navštívili jsme hrady Svojanov a Pernštejn, viděli jsme ruční dílnu modrotisku

Danzinger v Olešnici, jeskyni Blanických rytířů v Rudce, Bystřici, Brno a Poličku. Ve volných chvílích jsme se učili drátkování s korálky, malování ornamentů na folie nebo žehličkou (enkaustika), kterou nám předváděla Mirka Kosnarová.

Při pravidelných pondělních společných schůzkách v r. 2018 AEH + EK se jednalo kupř. o setkání ve Svitavách, o semináři ve Skokovech, a o básních doktora St. Schulhofa. Též Vydavatelství v Brazílii nám opět nabízelo knihy, ale naše prostory nejdou nafouknout, tak jsme nemohli reagovat.

Na schůzkách jsme nejenom vyřizovali tyto záležitosti, ale náš člen Josef Hron měl vždy připravený článek, který jsme překládali nebo o něm debatovali, případně hledali správnější slova ve slovnících. A svou klubovou pokladní činnost předal **Stanislavě Novákové**.

V dubnu jsme gratulovali a měli velkou radost z našeho stálého korektora z Holandska, Roba Moerbeeka, který dostal za své obrovské zásluhy pro esp. hnutí v Holandsku a v celém světě „královský řád Oranje-Nassau“.

Nejvíce času zabrala příprava leteckého zájezdu na 103. UK v portugalském Lisabonu, který organizovala a vedla Lenka Angelová. Zařizovala letenky, ubytování, pronajmutí autobusu na celodenní výlet včetně oběda pro 30 českých účastníků.

103. kongres
UEA v portu-
galském Lisa-
bonu se konal
od 27. 7. —
4. 8. 2018.

Poznávání
kongresového
města a okolí
při výletech
bylo úžasné,

v horkém počasí udivovala všechny účastníky ledová voda oce-
ánu, velké nadšení vzbudila ochutnávka národních jídel. Vše do-

padlo dobře, pokud se týká spokojeného návratu všech účast-
níků, (jak vidíte na této fotografii), až na různé „maličkosti“,

jako třeba, že jeden účastník byl okraden o peníze a doklady, jedné naší skupině selhalo zajištěné ubytování a museli jsme urychleně hledat jiné apod.

Celkově ale bylo dost stížností na špatnou organizaci UEA, na chybějící propagaci esperanta a na nedostatek informací.

Dne 2. června 2018 jsme zorganizovali už 20. Esperantský den tentokrát pod Kunětickou horou. Účast byla 57 esperantistů z mnoha míst naší republiky a dvou členů z Francie.

Setkání bylo ozdobené zpěvem esperantských i českých písniček i recitací esp. poezie.

Účastníci byli informováni o činnosti esperantského muzea ve Svitavách a prohlédli si nově vydanou esp. literaturu.

Veškerá jednání proběhla v esperantu. Odpolední program byl obohacen návštěvou Perní-

kového hejtmanství včetně Perníkové chaloupky.

Čarodějnice, která sice ukazovala zdobení perníčků, vyprávěla pohádku jinak, než ji znají naše děti i dospělí, ale ukázala i čertovo koště, s kterým musela bojovat naše předsedkyně Lenka za našeho potlesku.

Náš člen Zd. Myslivec vyrobil pamětní desku Františku Vladimíru Lorencovi na slavnostní setkání v knihovně Vrды dne 8. července 2018, u příležitosti jejího přejmenování na „Knihovnu F. V. Lorence“. Bylo nás tam kolem 50, včetně několika místních občanů. Potom nás autobus odvezl do Zbyslavi, kde jsme viděli Lorencův rodný domek, dnes bohužel v dosti zuboženém stavu.

Naše organizace spolupracuje s vydavatelstvím F. V. Lorence v brazilském Riu de Janeiro, které vydává každý rok ročenku „Almanach Lorenz“. V ročenkách bývá uveřejněno kolem 35 článků od autorů z celého světa. S vydavatelstvím spolupracuje J. Rýznarová a L. Angelová, jejichž články byly zveřejněny už v devíti ročenkách.

Celkem se v r. 2018 uskutečnilo v pardubické klubovně 40 pondělních schůzek. Dne 18. prosince 2018 jsme zakončili rok Zamenhofovým večerem, kdy nás bylo celkem 10. Jako každým rokem jsme se účastnili esp.

Silvestra v České Třebové. Tentokrát naši členové účinkovali ve scéně na téma večera „Dobré bydlo“.

Začátkem roku 2019 se naše redakce Informila dočkala nové barevné kopírky, protože ta stará už vyžadovala mnoho oprav a úsilí a samozřejmě peněz za ně. Nová kopírka se však nedá postavit na stůl a je velká jako půlka skříně, takže část nábytku v redakci musela být přestavěna.

V únoru 2019 uspořádala Dopravní fakulta pardubické univerzity ve spolupráci s Českým železničářským esp. svazem mezinárodní odborný seminář na téma Evropské železnice.

Seminář byl určen pro studenty a další zájemce o železnice v zahraničí. Přednášky a diskuze byly překládány z esperanta do češtiny.

Přednášející přijeli z Německa, Dánska, Itálie, Rumunska i Čech. Večer před seminářem byli hosté pozváni do klubovny EK doktora Schulhofa na besedu. Všech 15 účastníků se příjemně bavilo.

Před koncem září 2019 je v plánu setkání k uctění památky 100 let úmrtí zakladatele našeho Esperantského klubu dr. Schulhofa s návštěvou židovského hřbitova (i výročí 155 let od jeho narození) a i naše výročí 110 let vzniku našeho klubu. Ve spolupráci s Krajskou knihovnou vydáme v češtině i v esperantu knížku „Život a dílo doktora Schulhofa“.

Když jsme kontrolovali, jak vypadá v poslední době Schulhofův hrob, zjistili jsme, že jakýsi vandal se snažil otevřít urnu a poškodil víko ze tří stran. Po mnoha telefonátech jsme zjistili, že Centrum židovských památek v Praze se stará i o pardubický židovský hřbitov. Tam nám slíbili, že do září hrob opraví. Uvidíme, zda se jim to podaří.

Náš malý časopis Informilo vychází nepřetržitě od roku 1985 a nás velmi těší pochvalné ohlasy.

Tak to byla procházka 110 lety činnosti našeho esperantského klubu a my jen doufáme, že se mu bude dále dařit alespoň tak, jako doposud a najdou se další zanícení esperantisté, kteří půjdou v našich šlépějích.

Vydal:

Klub esperantistů doktora Schulhofa

a Svaz zdravotně postižených esperantistů AEH v Pardubicích.

Původní brožurka byla vydána v listopadu 2008 P. Nechvílem,

J. Hronem, přepracovaná a rozšířená byla v červenci 2019

Jarmilou Rýznarovou a Lenkou Angelovou.

Fotografie jsou z archivu E-klubu a svazu AEH.

E-mail: pardubice@esperanto.cz, ae@esperanto-ae.eu

telefon: 466 611 941(red.), 721 537 970(M.K.), 775 323 903(L.A)